Aurel Cărăşel

Destinatarul

— E o aberaţie! Strigă cineva din fundul sălii. O. O porcărie!

— Nu cred că sunt obligat să răspund la astfel de provocări, afirmă calm Offenbach şi aruncă o privire semnificativă către Preşedinte, solicitând linişte.

Încet-încet, în ovalul Sălii Tivoli se instaură calmul. Vociferările scăzură în intensitate, apoi se stinseră complet.

— Am solicitat cuvântul, în cadrul acestei emisiuni ordinare, continuă geneticianul, plimbându-şi privirile peste capetele din amfiteatru, deoarece consider că am descoperit, după cum am mai spus şi înainte, răspunsul la cele trei mari întrebări care frământă de milenii omenirea: cine suntem, de unde venim, ce rost avem în structura extrem de complicată a Universului.

Un reflector verde îşi plimbă fasciculul peste fagurele tavanului.

— Domnule Offenbach, ne bucură foarte mult faptul că tocmai unul dintre membrii măruntei noastre colonii selenare a realizat această importantă descoperire.

Kolyma Pare, preşedintele interimar al Conclavului, zâmbi protocolar, ştiind că ochii electronici a peste o mie de camere de luat vederi îl ţintuiau cu pupilele lor reci, asigurând transmisia în întreg sistemul colonial, până în apropiere de Neptun.

— Să nu uităm însă că solicitarea dumneavoastră reprezintă numai unul dintre punctele ordinii de zi a sesiunii. Vă rog să fiţi foarte concis.

Un alt reflector clipi galben în stânga preşedintelui.

— Şi dacă vor exista întrebări? Se repezi senatorul Ektaban. Precis vor fi întrebări şi nu trebuie să uităm că şedinţa are un timp riguros limitat.

— Nu vom uita, domnule senator. Pare dădu din cap aprobator. Dacă vor fi întrebări, domnul Offenbach va organiza ulterior o conferinţă de presă. În regulă?

Tivoli era una din cele trei colonii selenare cu profil minier, fondate în anul 2072. De peste 20 de ani, rămăsese singura în stare funcţonală, coloniştii celorlalte două emigrând către prosperele exploatări de gaze nobile de pe Titan şi Europa. Treptat, de-a lungul deceniilor, Tivoli îşi suspendase activităţile extractive, datorită sărăcirii filoanelor de minereu, transformându-se într-un uriaş laborator.

— Pe scurt, domnilor, deşi mai târziu parcă văd că veţi alerga zadarnic după detalii. Mă rog. Să începem în ordine cronologică. Cu toţi avem cunoştinţe, mai mult sau mai puţin profunde, privitoare la teoria informaticii. Se ştie că, pentru a exista, o informaţie trebuie să dispună de un emiţător, de un receptor, de un canal, de un cod şi, în fine, de un mesaj, ataşat unui purtător sonor, vizual, tactil, electric, chimic etc. Ei bine, domnilor, oamenii constituie doar purtătorii unui asemenea mesaj şi nimic altceva.

În sală, izbucni o furtună de proteste, care mai de care mai vehemente. Preşedintele avu mult de furcă, până ce reuşi să restabilească liniştea.

— Mulţumesc, domnule Preşedinte, se înclină Offenbach către pupitrul acestuia. Domnilor, să continuăm. În urmă cu circa 60 de milioane de ani, pe când Terra se mai găsea încă sub dominaţa saurienilor uriaşi, o civilizaţe galactică ne-a vizitat planeta şi a lăsat aici un mesaj, cu adresă exactă. Întrucât ştiau din proprie experienţă că timpul face ca orice material să devină perisabil, au preferat să realizeze un suport material cu autoreproducere, pentru ca informată din mesaj să se păstreze

intactă. Astfel, şi-au făcut apariţa oamenii, care au purtat-o în sistemul lor genetic, copiind-o identic de la o generaţe la alta, pe lunga cărare a mileniilor. Domnilor, că vă place sau nu, acesta este ADEVĂRUL.

— De unde dracu' ştii tu asta? Ţipă Ella de Soussa, deputata Departamentului de Cercetări Biologice şi decana de vârstă a femeilor din sală.

— Hei, tipu' e nebun, ce-ar fi să-l azvârliţi de la tribună?

— Şi care ar fi mesajul, deşteptule? Nu cumva oi fi şi tu vreo scrisorică bătrână?

Sala ovală lărmuia din plin. Preşedintele se văzu nevoit să întrerupă alimentarea cu energie, până când cei 450 de parlamentari amuţiră în întuneric.

— Ultima întrebare era „încotro ne îndreptăm”. Ei bine, stimaţi convivi, acum vă pot decripta răspunsul: spre nicăieri. Mai exact, spre extincţia completă a speciei. De-a lungul mileniilor, documentele scrise care au reuşit să ajungă până în zilele noastre ne confirmă faptul că oamenii au trăit din ce în ce mai puţin: Adam – 930 de ani; Sem – 600; Avraam – 175; astăzi, vârsta medie este de 85 de ani. Din clipa aceasta, fertilitatea masculină va scădea constant, atingând cota zero peste exact 36 de ani. Peste 110 ani, omenirea va fi numai o amintire în memoria aparatelor cibernetice de pe Terra şi din Coloniile Spaţale.

Împotriva aşteptărilor, în Sala Tivoli nu mai izbucni nici un strigăt de protest. Offenbach îşi şterse fruntea cu batista.

— De unde ştiţi aceste lucruri, domnule Offenbach? Kolyma Pare se străduia din răsputeri să-şi păstreze calmul. Nu vă supăraţi, dar afirmaţiile făcute sunt cel puţin surprinzătoare. Cred că la ora asta au fost recepţionate de peste 20 de milioane de colonişti, ca să nu mai vorbim de cei de pe Terra.

— Asta am şi intenţonat, domnule Preşedinte. Să audă cât mai mulţi oameni, chiar toţi, dacă va fi posibil. Ştiu pentru că EU SUNT DESTINATARUL. Ce cuprinde mesajul nu vă interesează. Pot numai să vă spun că, în codificarea iniţială a informaţei, a fost programată şi apariţia mea, precum şi misiunea pe care o am de executat după decodificarea ei. Ei bine, domnilor, nu-mi rămâne decât să vă mulţumesc pentru atenţie şi să vă spun adio.

Sub ochii uluiţi ai asistenţei din Sala Tivoli şi din cele 20 de Colonii, Offenbach Pradesh, genetician de rangul II, ataşat al Terrei la Inspectoratul Spaţial de Cercetări Biologice Selenare, se destrămă brusc în aer, de parcă n-ar fi existat niciodată în acel loc.

SFÂRŞIT